

2

30 grudnia 1927 r.

2

H 029 15/00

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 7973.

Kl. 21 c 23.

Allmänna Telefonaktiebolaget L. M. Ericsson
(Stockholm, Szwecja).

Skrzynka kablowa.

Zgłoszono 27 maja 1925 r.
Udzielono 2 listopada 1927 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy skrzynek kablowych zaopatrzonych w jedną lub kilka płytek izolujących, każda o pewnej ilości kontaktów, z którymi połączone są różne kable wprowadzane do skrzynki. Wynalazek pozwala z jednej strony przystosować skrzynkę do każdej żądanej liczby płytek, z drugiej zaś strony nadać skrzynce o pewnej liczbie płytek możliwie najmniejsze rozmiary.

W tym celu płytki powinny mieć wymiary możliwie najmniejsze, a najwłaściwiej jednakowe. Według wynalazku osiągamy to przez nadanie kontaktom łącznikowym takiego kształtu, że płytka uzyskuje potrzebną wytrzymałość, aczkolwiek wymiary jej są możliwie najmniejsze. Z drugiej strony zostają usunięte swoiste urządzenia używane obecnie do umocowania

płytek w skrzynce i zastąpione odpowiednią ilością kontaktów, które również przymocowują płytki do skrzynki, wskutek czego płytka nie potrzebuje mieć większych wymiarów, niż tego wymaga umieszczenie kontaktów.

Jeżeli w celi lub budce pragniemy umieścić kilka skrzynek obok siebie, to dla osiągnięcia zamierzonego celu nie tylko należy zmniejszyć wymiar samej płytki, ale jeszcze umieścić je możliwie blisko od siebie. To zaś można, jak się pokazało, osiągnąć, jeżeli płytki przymocowane do skrzynki obok siebie, są tak umieszczone, że ich kierunek podłużny biegnie mniej więcej równoległe do wprowadzonego do skrzynki kabla.

Wynalazek uwidocznia załączony rysunek, na którym fig. 1 wyobraża widok

boczny, częściowo w przekroju, skrzynki kablowej o jednej tylko płytce (tak zwana skrzynka o dziesięciu parach), fig. 3—przekrój poprzeczny tejże, a fig. 4 i 5—widok z przodu i przekrój poprzeczny skrzynki kablowej na dziesięć płytek (tak zwana skrzynka o stu parach) i fig. 5 —przekrój poprzeczny tejże.

Na fig. 1, 2 i 3 cyfra 1 oznacza skrzynkę kablową, a 2—wystającą z niej tulejkę, przez którą kabel wprowadza się do skrzynki. Uszy 3 skrzynki służą do przymocowania jej śrubami do płaskich sztab żelaznych lub z tworzywa podobnego umieszczonych w celi lub budce kablowej. Na jednym z boków zewnętrznych skrzynki mieści się płytka 4 nad otworem 5, pokrytym w ten sposób płytką, przez który wchodzi do skrzynki łączniki 6. Do łączników tych doprowadza się różne przewody kabla, połączone częściami o dobrym przewodnictwie z kontaktami 7 na płytce. Przez otwór 5 przechodzi, według niniejszego wynalazku, zaledwie część łączników 6, przyłączonych śrubami 8 do części kontaktowych 7, podczas gdy ścianka skrzynki wyposażona jest w specjalny otwór dla każdej z pozostałych części łączących. W wykonaniu, wskazanem na rysunku, otwory takie są wykonane na śruby 8a, połączone z dwiema częściami kontaktowymi 7a na każdym końcu płytki. Śrubami 8a, izolowanymi w jakikolwiek odpowiedni sposób od ścianki skrzynki, płytka przymocowuje się do tejże. Usuwa to oczywiście potrzebę specjalnych urządzeń z oddzielnymi śrubami, szczękami lub czemś podobnym do przytwierdzania płytki do skrzynki. Skrzynka jest zaopatrzona w wieko 9, które może być przylutowane lub umocowane do niej w jakiś inny sposób, po zmontowaniu wnętrza skrzynki.

Dwa szeregi części kontaktowych 7, umieszczonych na płytce, oddzielone są od siebie podłużnym żebrzem 10, a z każdej strony tegoż odchodzi przedewszystkiem

bok 11 lekko nachylony, od niego zaś bok 12 nachylony bardziej stromo nadół do podstawy płytki. W każdym boku 11 znajduje się występ dla każdej części kontaktowej 7, dokąd wchodzi dolna część ogniw kontaktowego i gdzie jest ona odpowiednio umocowana, aby zapobiec jej obrotowi, gdy jedna z należących do niej śrub zostanie przyciągnięta. Kontakt 7, posiadający śrubę kontaktową, wychodzi w ten sposób na stronę czołową. Otrzymujemy w ten sposób tę korzyść, że z jednej strony materiał w płytce izolacyjnej, gdzie do niej wchodzi część kontaktowa, uzyskuje dostateczną wytrzymałość, z drugiej zaś strony żebro 10 sięga tak wysoko, że zabezpiecza dwa przewody na przeciwnych bokach żebra od zetknięcia przy śrubie 13.

Jak pokazano na rysunku, kabel wchodzi do skrzynki z jednego końca płytki. Ułatwia to rozmieszczenie i połączenie drutów kabla. Fig. 4 i 5 wyobrażają skrzynkę o dziesięciu płytkach, tak zwaną skrzynkę o 100 parach, przyczem tulejka 2, przeznaczona do wprowadzenia kabla, posiada w tym wypadku kierunek prawie równoległy do płytki i mieści się pośrodku jednego z boków, ku któremu zwrócony jest jeden koniec płytek. Od tego miejsca przewody kablowe mogą się rozgałęziać do poszczególnych płytek. Przy takim urządzeniu skrzynki różnych wymiarów można z łatwością układać jedną obok drugiej w celi lub w budce i tą samą odległość pomiędzy płytkami można zachować niezależnie od tego, czy płytki są umieszczone w jednej, lub w rozmaitych skrzynkach. Pozwala to doprowadzić celę lub budkę kablową do wymiarów możliwie najmniejszych.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Skrzynka kablowa, w której różne przewody kablowe są połączone z kontak-

tami, umieszczonemi w płytkach w skrzynce, znamienna tem, że tylko część rzeczonych kontaktów przechodzi przez wspólny dla nich otwór w jednym boku skrzynki: podczas gdy inne kontakty przechodzą przez specjalne otwory w boku skrzynki i służą do umocowania płytki w skrzynce.

2. Skrzynka kablowa według zastrz. 1, znamienna tem, że płytka (4), zaopatrzona, jak zwykle, na górnym boku w żebro podłużne (10), ma na każdym boku przedewszystkiem bok (11) z lekkim nachyle-

niem, dokąd wchodzi kontakty, następnie bok (12) z bardziej stromem nachyleniem nadół ku podstawie płytki.

3. Skrzynka kablowa według zastrz. 1, znamienna tem, że wejście kabla mieści się mniej więcej równolegle do płytki lub płytek w skrzynce.

Allmänna Telefonaktiebolaget

L. M. Ericsson.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

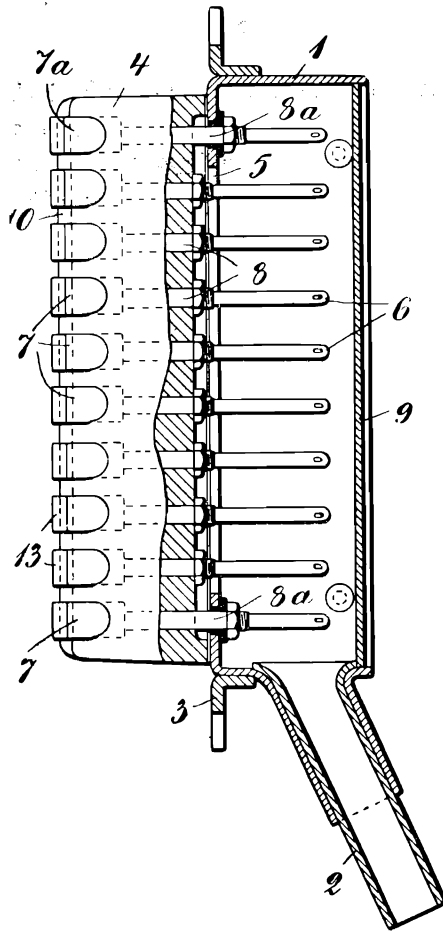

Fig. 2.

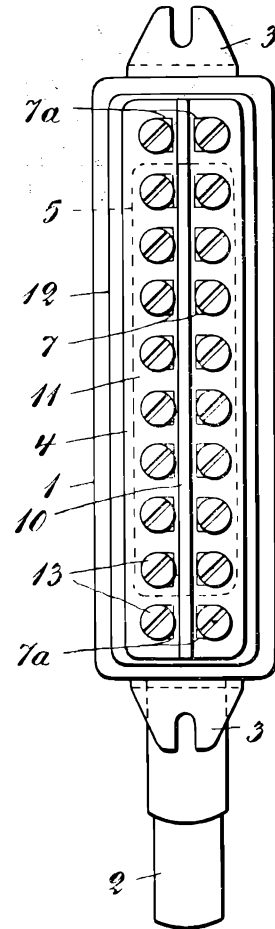

Fig. 3.

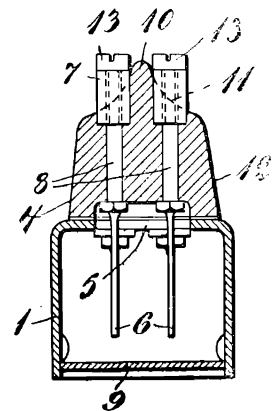

Fig. 5.

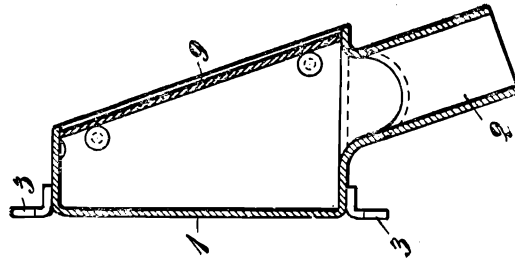

Fig. 4.

